

[Johan Nielsen.]

plejede at blive modtaget med, men ikke desto mindre var man lidt skuffet — hvis altså det er rigtigt, hvad der står i pressen — da man rejste hjem. Fra rigsmyndighedernes side mente man ikke helt at kunne imødekomme de færøske ønsker, men i stedet for støttede man sig til undersøgelser og udtalelser fra de danske embedsmænd, som ikke mente, det var tilrådeligt at gå færingerne så langt i møde, som disse ønskede.

Grunden til færingernes skuffelse er denne. Det er det færøske landsstyre, som er valgt af et lagtingsflertal, der på dette område er fuldstændig autonomt, der beder de danske rigsmyndigheder om et lån på 20 mill. kr. Disse penge skal bruges til sanering af det færøske erhvervsliv, der på grund af tidernes ugunst er i vanskeligheder. Her kan jeg påpege, at det islandske erhverv, som i lighed med det færøske har fiskeriet som hovedkilde, er i endnu større vanskeligheder end det færøske. Man føler det på Færøerne i dag, som om man er sat under formynderskab af de danske embedsmænd, og er der noget, man er bange for på Færøerne, så er det danske embedsmænd, men det skyldes som sagt den angst, der ligger i dem fra dengang for et par hundrede år siden, da embedsmændene havde al magten deroppe. Man er ked af, at rigsmyndighederne tilsyneladende har større tiltro til embedsmændene end til det færøske folks kårne mænd. Og lad mig endnu en gang slå fast: her er der ikke tale om understøttelse, men om lån, og vi færingere har altid sat en ære i at tilbagebetale vore lån. Og så en ting til: det er ikke rabiate løsrivelsesmænd, som danner det færøske landsstyre i dag, det er socialdemokrater, som vil være sammen med Danmark, samlingsfolk, som vil være sammen med Danmark, moderate selvstyrefolk, som vil være sammen med Danmark, under ledelse af lagmand Kristian Djurhuus, en gammel og erfaren samhörighedspolitikere, der altid har været kendt som en forsigtig finanspolitikere og en stor ven og beundrer af Danmark.

Jeg har ladet mig fortælle, at man fra rigsmyndighedernes side har anført, at man ikke kunne begunstige det færøske fiskeri fremfor det danske. Det forekommer mig irrelevant i denne forbindelse at sammen-

ligne det færøske og det danske fiskeri. Som vi alle ved, er det færøske fiskeri det færøske erhvervs hovednerve. Vi har så at sige intet andet. Hvis fiskeriet slår fejl, så går Færøerne nedenunder og hjem. Men netop i erkendelse heraf prøver ansvarlige mænd på Færøerne at udbygge fiskeriet, gøre fangstmetoderne så variable som muligt, gøre fartøjerne så moderne som muligt, udbygge fiskeindustri i landet osv., og derfor er det, at vi er nødt til at låne pengene. Hos os afhænger alt af søen. Hos os gælder i endnu højere grad end hos de gamle romere: navigare necesse est, vivere non est necesse. Det er nødvendigt at sejle, men det er ikke nødvendigt at leve.

Medens jeg nu er ude på julerengøring, lad det så være mig tilladt at nævne et andet problem. Vi færingere har undertiden følelsen af, at vi bliver overset. Selvfølgelig ved vi, at vi er få, men dog eksisterer vi. Jeg skal i denne forbindelse ikke komme ind på problemet med Nordisk Råd, det ved jeg at man fra dansk side vil gøre alt for at løse, men lad mig nævne et par andre problemer. Hvorfor ser man så sjældent det færøske flag vaje side om side med de andre nordiske flag her i landet? Eller finder man det sømmeligt, at man på den danske statstelegrafrs blanketter har de 5 andre nordiske flag, men ikke det færøske?

Som jeg begyndte med at sige: jeg føler mig i et glashus. Jeg har ikke sagt disse ting for at slå noget i stykker, tværtimod. Jeg mener at kende det høje tings ærede medlemmer som hæderlige og gode kvinder og mænd, der gerne vil hjælpe mig med at komme de ting til livs, som kan virke forstyrrende og skadende på det gode forhold mellem Danmark og Færøerne. Og det er netop, fordi jeg sætter dem så højt, at jeg kan tillade mig at påpege, hvor jeg mener vi bør sætte ind. Sidste gang jeg havde ordet her i tinget, tillod jeg mig at takke den højtærede statsminister for hans velvilje mod Færøerne. Denne udtalelse står jeg ved. Jeg gør ikke, som Jeppe gjorde i retten. Jeg sværger ikke på, at alt, hvad jeg sagde tilforn, er løgn. Jeg gentager, at jeg hidtil kun har mødt forståelse og velvilje hos statsministeren, ligesom jeg har mødt det hos de andre medlemmer af regeringen, og det siger jeg tak for. Så håber